

Jumalan lapsen rukous, anominen ja kiitos (Fil.4:6,7)

Fil.4: 6. Älkää mistään murehtiko, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tiettäväksi, 7. ja Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa.

Filippiläiskirjettä kutsutaan myös ilon kirjeeksi.

Apostoli rohkaisee aiemmassa jakeessa 4 koko seurakuntaa iloitsemaan Herrassa. Paavalin aikaisemmalla matkallaan kohtaama ensimmäinen koettelemus Filippissä, hänen vankeutensa, johti voittoon ja iloon. Tästä kertoo **Apt. 16:20-26:**

Ja vietyänsä heidät päällikköjen eteen he sanoivat: "Nämä miehet häiritsevät meidän kaupunkimme rauhaa; he ovat juutalaisia ja opettavat tapoja, joita meidän ei ole lupa omaksua eikä noudattaa, koska me olemme roomalaisia." Ja kansakin nousi heitä vastaan, ja päälliköt revittivät heiltä vaatteet ja käskivät lyödä heitä raipoilla. Ja kun olivat heitä paljon pieksättäneet, heittivät he heidät vankeuteen ja käskivät vanginvartijan tarkasti vartioida heitä. Sellaisen käskyn saatuaan tämä heitti heidät sisimpään vankihuoneeseen ja pani heidät jalkapuuhan. Mutta keskiyön aikaan Paavali ja Silas olivat rukouksissa ja veisasivat ylistystä Jumalalle; ja vangit kuuntelivat heitä. Silloin tapahtui yhtäkkiä suuri maanjäristys, niin että vankilan perustukset järkkäyivät, ja samassa kaikki ovet aukenivat, ja kaikkien kahleet irtautuivat.

En tiedä oliko Paavalin mielessä tuo hänen aikaisempi kokemuksensa Filippissä, kun hän kirjoitti tätä kirjettä. Mutta siitä voin olla vakuuttunut, että Filippin kristityt tämän erikoisen vankilatapahtuman muistivat ja kertoivat aina uusille uskoville. "Jumala laittoi maanjäristyksen asialle, ja vapautti näin palvelijansa Paavalin ja Silaan täällä Filippissä, omassa kaupungissamme." Ehkä heistä jokainen oli käynyt vaurioituneen vankityrmänkin luona ihmettelemässä paikan päällä.

Paavalin ja Silaan sanoma oli rikkonut Filippin kaupungin rauhaa. Nämä miehet kertoivat asioita, jotka saattoivat kansalaisten mielet kuohuksiin. Kirjeen saajat kenties kokivat juuri lukiessaan kirjettä vastustusta ja vainoa. He olivat ehkä nyt itse näitä "häiritsijöitä" ja "rauhan rikkojia". Heidän sydämissään eli sanoma ristiinnaulitusta ja ylösnoussesta Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta. Vaara tulla lyödyksi ja vangituksi oli todellinen.

Tähän tulee apostolin kehoitus **Fil.4:6:**

Älkää mistään murehtiko, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tiettäväksi,

"Älkää mistään murehtiko" "kaikessa saattakaa pyyntönne"

Tästä voimme vetää sen johtopäätöksen, että voimme kertoa Jumalalle rukouksessa kaikki asiamme. Voimme jättää myös ne asiat ja piilossa olevat murheet, joista koemme vain hämärää aavistusta. Voimme jättää juuri käsillä olevat hyvin konkreettiset ja kiperät tilanteet Jumalalle.

"saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tiettäväksi"

Rukous, anominen, kiitos kuvaavat rukouksen monimuotoisuutta lyhyesti tiivistettynä.

Rukous voi olla hetkellinen huokaus ja sydämen taivutus kohti Taivaallista Isää. Rukous voi olla viipymistä yksinäisessä hiljaisuudessa Jumalan edessä. Se voi olla yhteistä sisarten ja veljien rukousta. Rukoukseen voi liittyä kyyneleitä tai ylistystä.

Ensimmäisellä matkallaan Filippiin vankilassa Paavali ja Silas ”olivat rukouksissa ja veisasivat ylistystä Jumalalle; ja vangit kuuntelivat heitä”. Tässä oli kyseessä sekä rukous, että samalla vahva todistus evankeliumin voimasta. Piestyt vangit luottivat Jumalaansa ja kiittivät Häntä. Useasti ajatellaan, että juuri ylistys laittaa Jumalan käden liikkeelle ja toimimaan. Näin yksinkertaisesti ei pidä mielestäni ajatella. Jumalan johdatuksessa, avussa ja suunnitelmissa kulkeminen on monimuotoinen asia. Olemme Jumalan käsissä ja usein aivan sylihoidossa silloinkin, kun emme pysty ylistämään. Kuitenkin kiitos voi nousta sydäimestä, vaikka se ei pääse huulille asti, eikä kenties edes omaan tietoisuuteemme.

Entä oliko näiden apostolien rukouksissa oleminen niin voimallista, että se liikautti Jumalan kättä, ja maanjäristys mursi kahleet. Mitä meidän rukouksemme ovat tämän rinnalla? Tässä vaiheessa tahdon palata Apostolien tekojen luvun 15 loppuun ja lukuun 16 lähemmin. Otan lyhentäen, mutta kuitenkin järjestyksessä seuraavaa:

Apt.15:

”35. Ja Paavali ja Barnabas viipyivät Antiokiassa opettaen ja julistaen useiden muidenkin kanssa Herran sanaa. 36. Mutta muutamien päivien kuluttua Paavali sanoi Barnabaalle: ”Lähtekäämme takaisin kaikkiin niihin kaupunkeihin, joissa olemme julistaneet Herran sanaa, katsomaan veljiä, miten heidän on.”

”40. Mutta Paavali valitsi Silaan, ja veljet jättivät hänet Herran armon haltuun, ja hän lähti matkalle. 41. Ja hän vaelsi läpi Syyrian ja Kilikian vahvistaen seurakuntia.”

Apt.16:

”1. Niin hän saapui myös Derbeeseen ja Lystraan. Ja katso, siellä oli eräs opetuslapsi, nimeltä Timoteus, joka oli uskovaisen juutalaisvaimon poika, mutta isä oli kreikkalainen. 2. Hänestä veljet, jotka olivat Lystrassa ja Ikonionissa, todistivat hyvää.”

”Niin seurakunnat vahvistuivat uskossa ja saivat päivä päivältä yhä enemmän jäseniä.”

”he yrittivät lähteä Bityniaan, mutta Jeesuksen Henki ei sallinut heidän sitä tehdä”

”Paavali näki yöllä näyn: makedonialainen mies seisoi ja pyysi häntä sanoen: ”Tule yli Makedoniaan ja auta meitä.”

”, sillä me käsitimme, että Jumala oli kutsunut meitä julistamaan heille evankeliumia. 11. Kun nyt olimme purjehtineet Trooasta, kuljimme suoraan Samotrakeen, ja seuraavana päivänä Neapoliin, 12. ja sieltä Filippiin, joka on ensimmäinen kaupunki siinä osassa Makedoniaa, siirtokunta. Siinä kaupungissa me viivyimme muutamia päiviä.”

”13. Ja sapatinpäivänä me menimme kaupungin portin ulkopuolelle, joen rannalle, jossa arvelimme olevan rukouspaikan, ja istuimme sinne ja puhuimme kokoontuneille naisille. 14. Ja eräs Lyydia niminen purppuranmyyjä Tyatiran kaupungista, jumalaapelkääväinen nainen, oli kuulemassa; ja Herra avasi hänen sydämensä ottamaan vaarin siitä, mitä Paavali puhui. 15. Ja kun hänet ja hänen perhekuntansa oli kastettu, pyysi hän meitä sanoen: ”Jos te pidätte minua Herraan uskovaisena, niin tulkaa minun kotiini ja majailkaa siellä.”

Hämmitit Apostolien tekojen 16:n luvun kuvaamalla matkalla alkoivat, kun Paavali ajoi tietäjähengen eräästä naisesta. Näin arvovaltaisten isäntien tulot taukosivat. Tämä tilanne johti

vangitsemiseen.

Nyt esitän kuitenkin kysymyksen:

Keiden kaikkien voimme olettaa rukoilleen Paavalin lähetysmatkan puolesta?

- Tässä tapauksessa matkalle lähettänyt seurakunta oli Antiokian seurakunta. He siunasivat Paavalin ja Silaan matkalle.
- Sitten mainitaan seurakunnat Syyria, Kilikia, Derbe ja Lystra.
- Mainitaan jo myös uskovaisen juutalaisvaimon poika Timoteus. Hän varmasti rukoili, sekä hänen äitinsä.
- Paavali kulki myös nimeltä mainitsemattomien seurakuntien kautta niitäkin vahvistaen. Niissä varmasti rukoiltiin Paavalinkin puolesta.
- Näyn johdattamana Paavali ja Silas menivät Makedoniaan ja siellä Filippiin. Kaupungin ulkopuolella mahdollisella rukouspaikalla purppuranmyyjä Lyidia sai uskon Jeesukseen ja kastettiin. Koko Lyidian perhekunta myös kastettiin, ja vaeltaville julistajille tarjottiin majapaikka heidän luonaan. Aivan varmasti Lyidian perhekunta rukoili Paavalin ja Silaan puolesta.

Näin voimme päätyä siihen, että tällä ihmeellisellä lähetysmatkalla, jota Jumala johti Pyhän Henkensä kautta, oli suuri joukko esirukoilijoita. Paavali ja Silas kokivat tämän varmasti matkansa eri vaiheissa.

Arvelen, että rukous ja esirukous on tarkoitettu kaikille Jumalan omille. Silti tiedän, että monet kristityt voivat saada esirukouksen erityisenä Jumalan antamana tehtävänä sydämelleen.

Tiedämme mm. Paavalin kehottaneen Kolossan seurakuntalaisia rukoilemaan puolestaan näin sanoen:

Kol.4: 2-3: *Olkaa kestäväiset rukouksessa ja siinä kiittäen valvokaa, rukoillen samalla meidänkin edestämme, että Jumala avaisi meille sanan oven puhuaksemme Kristuksen salaisuutta, jonka tähden minä myös olen sidottuna,*

Ja Tessalonikan kristittyjä hän kehotti sanoen:

2 Tess. 3:1: *Sitten vielä, veljet, rukoilkaa meidän edestämme, että Herran sana nopeasti leviäisi ja tulisi kirkastetuksi muuallakin niinkuin teidän keskuudessanne,*

Paavali kehotti kirjeissään ihmisiä rukoilemaan. Hän varmasti kehotti siihen myös fyysisesti paikan päällä ollessaan.

Oliko siis mikään ihme, että Paavali kirjoitti Filippiläisille **Fil.4: 6:**

Älkää mistään murehtiko, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tiettäväksi, ...

Rinnakkaisviitteet jakeeseen 6

Ps. 55:23: Heitä murheesi Herran huomaan, hän pitää sinusta huolen, ei hän salli vanhurskaan ikinä horjua.

Matt. 6:25: Sentähden minä sanon teille: älkää murehtiko hengestänne, mitä söisitte tai mitä joisitte, älkääkä ruumiistanne, mitä päällenne pukisitte. Eikö henki ole enemmän kuin ruoka ja ruumis enemmän kuin vaatteet?

Kol. 4:2: Olkaa kestäväiset rukouksessa ja siinä kiittäen valvokaa,

1Tim. 2:1: Minä kehoitan siis ennen kaikkea anomaan, rukoilemaan, pitämään esirukouksia ja kiittämään kaikkien ihmisten puolesta,

1Piet. 5:7: ja "heittäkää kaikki murheenne hänen päällensä, sillä hän pitää teistä huolen."

Näistä voimme poimia joitain ajatuksia esiin:

- Jumala pitää huolen lapsistaan.
- Meitä kehoitetaan kestäväisyyteen rukouksessa.
- ”Valvokaa” -sana liitetään usein rukoukseen.
- Anominen kuuluu luonnollisesti rukouksen yhteyteen.
- Esirukous on tärkeää, kuten olemme jo todenneet.
- Kiitos yhdistetään rukoukseen monessa erilaisessa yhteydessä.

Paavali kirjoitti Filippiläisille **Fil.4:7:**

ja Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa.

Rinnakkaisviitteet jakeeseen 7

Joh. 14:27 Rauhan minä jätän teille: minun rauhani - sen minä annan teille. En minä anna teille, niinkuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkö peljätkö.

Room. 5:1 Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta,

Kol. 3:15 Ja vallitkoon teidän sydämissänne Kristuksen rauha, johon te olette kutsututkin yhdessä ruumiissa, ja olkaa kiitolliset.

Paavali tahtoo tässä yhteydessä nostaa esiin rukouksenkin seurauksena Jumalan rauhan.

Jumalan rauhalla on vaikutuksia meihin:

Se poistaa pelkoa ja sydämen murehtimista. Jeesus korostaa sitä, että Hänen antamansa rauha on aivan erilaista kuin maailman tarjoama rauha. Kyseessä on ennen muuta rauha Jumalan kanssa Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta. Muun muassa kolossalaiskirjeessä korostetaan Kristuksen ruumiin yhteyttä. Ja sitä, että Kristus on pää, ja Hänessä meillä on kaikki. Vain Kristuksen omilla voi vallita Kristuksen rauha.

Rukous on yksi yhteyden muoto suhteessa Jumalaan, Jumalan sanaan, toisiimme ja jopa omaan sisimpäämme näyttäen esim. omat syntimme. Rukoustemme kohteena ja vastaanottajana on luonnollisesti Jumala, Taivaallinen Isämme. Rukouksen kieli ei ole kristityllä epämääräinen, eikä ihmisviisauden varassa. Olemme Kristuksessa. Jeesuksen Kristuksen veri on meidät puhdistanut, olemme saaneet syntimme anteeksi. Pyydämme Jumalan Pyhää Henkeä ohjaamaan elämäämme niin yksilöinä kuin seurakuntana. Pyydämme, että Pyhä Henki ohjaa rukouselämäämme, avaa Sanaa ja antaa ymmärrystä kaikkeen.

Ceta Lehtniemi